

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3To/76/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1514010077
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Molnárová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1514010077.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Molnárovej a sudcov JUDr. Denisy Mészárosovej a JUDr. Danice Veselovskej v trestnej veci obžalovaného C. G. a spol. pre prečin výtržníctva spolupáchateľstvom podľa § 20 § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného C. G. proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V č.k. 4T/15/2014-655 z 27. marca 2019, na verejnom zasadnutí konanom dňa 19. novembra 2019, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného C. G. U.. XX.XX.XXXX, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 4T/15/2014 z 27.03.2019 bol obžalovaný C. G. (a spoluobžalovaný F. N.) v bode 1) uznaný vinným z prečinu výtržníctva spolupáchateľstvom podľa § 20 § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona a prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

1) dňa 12.09.2006 v presne nezistenom čase od 03.10 hod. do 04.10 hod. v R. v mestskej časti D. na I. ulici pred obytnom domom č. XX pod vplyvom alkoholických nápojov boli vyzvaní hliadkou PZ v zložení ppráp. R. a strm. D. k preukázaniu totožnosti, lebo odmietali vystúpiť z taxíku, na čo obvinený C. G. začal hrubo osočovať príslušníkov PZ apo vystúpení z taxíka sa obvinený F. N. premiestnil k vchodu do domu č. 31, ale cestou taktiež hrubo urážal príslušníkov PZ, následne vošiel do vchodu domu a zavrel vchodové dvere pred poškodeným ppráp. R.m, obvinený G. pokračoval v hlučnom správaní a v rušení nočného klúdu, a preto mu bola uložená bloková pokuta vo výške 1 000 Sk, na čo z vchodu domu č. 31 vyšiel obvinený N. a vulgárne sa obrátil na príslušníkov PZ, bolo mu oznámené, že je zaistený podľa ustanovenia § 19 ods. 1 písm. b) zák. č. 171/93 Z. z. o Policajnom zbore a bude predvedený na útvar PZ, na čo sa obrátil a opäť smeroval k vchodu domu č. 31 a nereagoval na výzvu poškodeného ppráp. R.ho, aby zostal stáť, lebo je zaistený, následne boli voči nemu použité donucovacie prostriedky (hmaty a chvaty), obvinený N. sa začal správať agresívne, spoločne s obvineným G.om hrubo osočovali príslušníkov PZ, obvinený G. sa obvineného N.a pýtal, či príslušníkov PZ má zabiť, boli použité ďalšie donucovacie prostriedky voči obvinenému N.ovi (údery), lebo obvinený na príslušníkov PZ kričal, že ich zabije a rozseká a rukami zovretými v päšť sa snažil otočiť voči poškodenému ppráp. R., ktorému sa obvineného podarilo znehybniť, vtedy k nim pristúpil obvinený G. a snažil sa poškodeného ppráp. R.ho odtrhnúť od obvineného N.a a súčasne sa vyhrážal zabitím a pokúsil sa zaútočiť rukami zovretými v päšť na poškodeného ppráp. R.ho, na čo poškodený stržm. D. vytiahol strelnú zbraň a namieril ju na obvineného G.a, ktorý pokračoval v agresívnom konaní a ktorý sa vyhrážal poškodenému stržm. D.ovi, že mu pištoľ vyberie z ruky a následne ho s ňou zabije, pričom obvinený N. napriek použitiu pút sa stále bránil služobnému zákroku, spolu s poškodeným ppráp. R.m spadol na zem, kde zostal ležať a na to poškodený ppráp. R. použil donucovacie prostriedky voči obvinenému G.ovi (hmaty, chvaty a údery), ale obvinený sa aktívne bránil, chytil poškodenému ppráp. R.mu ľavú ruku a odstrčil jeho pravú ruku od seba a pokúsil sa zdvihnutou rukou zovretú v päšť zaútočiť na poškodeného, ale po použití ďalších donucovacích prostriedkov (údery) poškodení dali obvineného G.a na zem, kde kopal okolo seba apo

znehynbení a zaľahnutí mu boli nasadené na ruky putá a následne boli obvinení obmedzení na osobnej slobode a predvedení na Obvodné oddelenie PZ Petržalka - sever.

Podľa § 323 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j/, § 37 písm. h/ Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona a § 41 ods. 1 Trestného zákona mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/, § 50 ods. 1 Trestného zákona bol výkon trestu podmienenčne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 2 (dva) roky.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote uvedenej v ustanovení § 309 Trestného poriadku odvolanie obžalovaný C. G. po porade s obhajcom proti všetkým výrokom rozsudku, ktoré odvolanie písomne zdôvodnil, v mene obžalovaného, obhajca a toto bolo okresnému súdu doručené dňa 12.04.2019.

Obhajca v mene obžalovaného v dôvodoch odvolania uviedol: „Mám za to, že ani v prípravnom konaní ani v konaní pred súdom nebolo dostatočne a bez vážnych pochybností preukázané, že obžalovaný (klient) C. G. (a rovnako tak aj spoluobžalovaný F. N.), sa dopustil konania, ktoré má znaky prečinov výtržníctva a útoku na verejného činiteľa tak, ako sú mu kladený za vinu. Z výpovede poškodených príslušníkov polície - R. a D. síce vyplýva, že sa mali stať skutky, pre ktorý bol môj klient obvinený, pravdivosť týchto výpovedí však spochybňuje jednak môj klient, ktorý poprel priebeh skutkového deja tak, ako ho opísali poškodení a tiež aj spoluobvinený N.. Co je však najdôležitejšie, priebeh skutkového deja

ako ho opísali poškodení spochybnil svojou výpoveďou nestranný svedok F., taxikár, ktorý privolať policajnú hliadku, pričom vzhľadom na túto skutočnosť, nie je dôvod pochybovať o pravdivosti jeho výpovede. Svedok F. opakovane uviedol, že v jeho prítomnosti cca 15 min, po príchode policajnej hliadky (poškodených) sa im nikto a ničím nevyhrážal, nenadával, naopak, uviedol, že obvinení boli opití, pričom jeden z nich tak, že nevedel vydať ani súvislé slovo, pričom boli slušní, spolupracovali s políciou, na vyžiadanie im dali občianske preukazy. Toto ale nekorešponduje s tvrdením poškodených policajtov, podľa ktorých mali obvinení už hneď po ich príchode im začať nadávať, urážať a vyhrážať sa im. Podľa môjho klienta aj spoluobžalovaného N.a, to boli práve poškodení, ktorí sa agresívne správali voči ním a po upozornení na toto správanie a nesúhlase s ním, sa ich agresivita voči nim ešte zintenzívnila. Po porovnaní výpovede obžalovaných, poškodených a svedka je teda možno ustáliť, že poškodení policajti vo svojich výpovediach nehovorili pravdu, minimálne co do začiatku incidentu z čoho ich usvedčuje aj svedok F. a preto považujem za pochybné a nevierohodné aj výpovede o tej časti incidentu, ktorý sa mal odohrať po odchode svedka F.a z miesta incidentu. Poukazujem na to, že hodnota výpovede príslušníka polície je rovnaká ako výpoveď akéhokoľvek iného svedka a že policajt z titulu postavenia v pozícii orgánu štátu nemôže byť považovaný za neomylného a nespochybniteľného hlavne, ak táto dôveryhodnosť príslušníkov polície bola na Slovensku nespočetne krát kompromitovaná. Za zmienku stojí tiež fakt, že snaha policajtov dosahovať ich nadriadenými určené a vyžadované výkony, častokrát vedie ku konaniam, ktoré sú vyprovokované zo strany policajtov, alebo boli nimi prikrášené tak, aby im zapadali do požadovaných výkonov a ich následné úradne záznamy a výpovede sú potom spoločne koordinované a zosúladené tak, aby vyhovovali do vopred pripravenej schémy „objasnenia trestnej činnosti“, ako to bolo aj v tomto prípade. Mám za to, že obžaloba bez akýchkoľvek pochybností nepreukázala, že sa skutky stali tak, ako boli opísané v obžalobe a že ich spáchali obvinení, a preto súd nemohol založiť výrok vine len na základe jediného zdroja pochádzajúceho z tvrdení obsiahnutom vo výpovedi policajtov, ktorému dal súd bez zjavného dôvodu prednosť pred rovnocennými vyjadreniami obžalovaných a nezaujatého svedka F.a. Mám za to, že výpovede policajtov majú takú istú váhu ako výpovede obžalovaných. Za stavu, ak existujú vzájomne si odporujúce výpovede policajtov a výpovede obvinených, ktorí tvrdia, že prečiny nespáchali, by tieto mali rovnakú váhu a teda pri neexistencii iných dôkazov by vznikla dôkazná núdza na strane obžaloby. Ak však existuje ešte iný dôkaz a to výpoveď svedka F.a, ktorý svojou výpoveďou potvrdil pravdivosť výpovede obžalovaných (čím sa zároveň spochybnila pravdivosť výpovede poškodených policajtov), nie je teda možné na základe vyššie uvedených pochybností založiť skutkový záver o spáchaní skutku obžalovanými tak, ako to tvrdí obžaloba a ako o tom rozhodol súd. Vina obžalovaného musí byť preukázaná nespochybniteľne a musí sa opierať o dôveryhodné dôkazy. Treba konštatovať, že v tomto prípade výpovede svedkov - poškodených sú jediným priamym dôkazom preukazujúcim údajnú vinu obžalovaných G.a a N.a. Ak má

ale slúžiť výpoveď poškodených - svedkov ako jediný priamy dôkaz, preukazujúci vinu obžalovaných, bez ďalších podporných dôkazov, musí byť tento dôkazný prostriedok jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybniteľný, či dokonca vyvrátený. V tejto trestnej veci však tak, ako som to uviedol vyššie, boli výpovede svedkov - poškodených spochybnené výpoveďou nezaujatého svedka F.a. Nakoľko existujú dôvodné pochybnosti o existencii skutku, ktorý je obžalovaným kladený za vinu, pričom platí, že výrok o vine sa môže zakladať len na dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania a tieto pochybnosti neboli v priebehu konania odstránené, s prihliadnutím na zásadu prezumpcie neviny a v pochybnostiach v prospech obvineného navrhujem, aby odvolací súd oslobodil obžalovaného G.a spod obžaloby, nakoľko nebolo preukázané, že skutok(ky), ktorý sa mu kladie za vinu sa stal.“

Na verejné zasadnutie sa obžalovaný C. G. nedostavil, termín verejného zasadnutia mu bol doručený na ním udanú adresu, pričom sa zásielka vrátila s poznámkou „neprevzatá v odbernej lehote“. Pred otvorením verejného zasadnutia obhajca obžalovaného súdu predložil písomnosť datovanú dňom 15.11.2019 a podpísanú obžalovaným, v ktorej obžalovaný požiadal o vykonanie verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti.

Teda za splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 293 ods. 5 Trestného poriadku odvolací súd rozhodol, že sa verejné zasadnutie vykoná v neprítomnosti obžalovaného C.a G.a a postupom podľa § 294 ods. 2 Trestného poriadku zároveň rozhodol, že sa zasadnutie vykoná v neprítomnosti poškodených: Dôvera zdravotná poisťovňa a.s. Bratislava a Všeobecná zdravotná poisťovňa a.s. Bratislava.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu obhajca obžalovaného uviedol: „Ja sa pridrižiam písomne zdôvodneného odvolania. Čo sa týka záverečného návrhu poukazujem na návrh, ktorý som uviedol v dôvodoch odvolania a navrhujem aby súd takto rozhodol.“

Zástupkyňa krajskej prokuratúry považujúc rozsudok súdu prvého stupňa vo všetkých jeho výrokoch za správny a zákonný, navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Vec bola krajskému súdu predložená na rozhodnutie o podanom opravnom prostriedku predkladacou správou dňa 18.09.2019.

Podľa čl. 50 ods. 2 Ústavy SR každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu (obdobne aj čl. 40 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd).

Podľa čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zo dňa 4.11.1950 každý, kto je obvinený z trestného činu, sa považuje za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

Podľa § 2 ods. 4 Trestného poriadku každý, proti ktorému sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

Podľa § 2 ods. 18 Trestného poriadku konanie pred súdom je ústne, výnimky ustanovuje tento zákon. Dokazovanie riadi súd, ktorý však výsluch obžalovaného, svedkov, poškodeného a znalcov spravidla ponecháva stranám, najprv tej, ktorá dôkaz navrhla či obstarala.

Podľa § 2 ods. 19 Trestného poriadku pri rozhodovaní na hlavnom pojednávaní, na verejnom zasadnutí alebo na neverejnom zasadnutí smie súd prihliadnuť len na tie dôkazy, ktoré boli v tomto konaní vykonané, ak zákon neustanovuje inak.

Podľa § 20 Trestného zákona Ak bol trestný čin spáchaný spoločným konaním dvoch alebo viacerých páchatel'ov (spolupáchatelia), zodpovedá každý z nich, ako keby trestný čin spáchal sám.

Podľa § 323 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona Kto použije násilie
a) v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa, alebo
b) pre výkon právomoci verejného činiteľa,
potrestá sa odňatím slobody na jeden rok až päť rokov.

Podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona Kto sa dopustí slovne alebo fyzicky, verejne alebo na mieste verejnosti prístupnom hrubej neslušnosti alebo výtržnosti najmä tým, že a) napadne iného, ...potrestá sa odňatím slobody až na tri roky.

Podľa § 34 ods. 1, ods. 2, ods. 4 a ods. 5 Trestného zákona platí

(1) Trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

(2) Páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody.

(4) Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prítiažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

(5) Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne

a) u spolupáchateľov aj na to, akou mierou konanie každého z nich prispelo k spáchaniu trestného činu, b) u organizátora, objednávateľa, návodcu a pomocníka aj na význam a povahu ich účasti na spáchanom trestnom čine,

c) pri príprave na zločin a pri pokuse trestného činu aj na to, do akej miery sa konanie páchatela priblížilo k dokonaniu trestného činu, ako aj na okolnosti a na dôvody, pre ktoré k dokonaniu trestného činu nedošlo....

Podľa § 36 písm. j/ Trestného zákona: Poľahčujúcou okolnosťou je to, že páchatel'

j) viedol pred spáchaním trestného činu riadny život,

Podľa § 37 písm. h/ Trestného zákona Prítiažujúcou okolnosťou je to, že páchatel'

h) spáchal viac trestných činov,

Podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a prítiažujúcich okolností.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona

(1) Súd môže podmienene odložiť výkon trestu odňatia slobody neprevyšujúceho dva roky, ak

a) vzhľadom na osobu páchatela, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, a na okolnosti prípadu, má dôvodne za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu páchatela výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný, alebo...

Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona

(1) Pri povolení podmienene odkladu výkonu trestu odňatia slobody určí súd skúšobnú dobu na jeden rok až päť rokov. Skúšobná doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni nadobudnutia právoplatnosti rozsudku.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniu vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Na základe podaného odvolania, odvolací súd primárne skúmal, či nie sú dané podmienky pre niektoré z rozhodnutí uvedených v ustanovení § 316 Trestného poriadku a keďže zistil, že nie sú dané, podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, odvolací súd prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, pričom zistil, že odvolanie obžalovaného C.a G.a nie je dôvodné.

Zo spisového materiálu a z vyjadrení strán na verejnom zasadnutí konanom na odvolacom súde vyplýva, že rozsudok prvostupňového súdu bol napadnutý odvolaním len obžalovaným C.om G.om a to ohľadom všetkých výrokov týkajúcich sa obžalovaného a skutku, pre ktorý na neho bola podaná obžaloba.

Z pripojeného spisového materiálu odvolací súd zistil nasledovné skutočnosti: Na obžalovaného C.a G.a (a spoluobžalovaných F.a N.a a A. L.) bola Okresnou prokuratúrou Bratislava V pod č.k. 3Pv 1129/06/1105-101, dňa 04.02.2014 podaná obžaloba v bode 1) pre prečin výtržníctva spolupáchatelstvom podľa § 20 § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona a prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona a na F.a N.a pre prečin výtržníctva spolupáchatelstvom podľa § 20 § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona a prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 324 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona a v bode 2) na F.a N.a a A. L. pre trestný čin výtržníctva spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 § 202 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 v jednočinnom súbehu s trestným činom ublíženia na zdraví spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 § 221 ods. 1 trestného zákona účinného do 31.12.2005.

Na hlavnom pojednávaní súd prvého stupňa vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaných C.a G.a, F.a N.a a A. L., výsluchom svedkov - poškodených G. R., C. H., M. D.a, svedkov C. L., prečítaním výpovedí svedkov - poškodených Mgr. G. T., Mgr. G. Q., Mgr. B. R. a G. R., ako aj svedkov D. F.a, C.a F., H. R., G. N.ovej za súhlasu procesných strán z prípravného konania, prečítaním výpovede svedka- poškodeného O. R.ho z prípravného konania postupom podľa § 263 ods. 3 písm. a/ Trestného poriadku, prečítaním znaleckého posudku z odboru zdravotníctvo, odvetvie chirurgia znalca MUDr. Štefana Durdíka z prípravného konania za súhlasu procesných strán, ako aj oboznámením listinných dôkazov, ktoré sú súčasťou spisového materiálu a výrok o vine obžalovaného C.a G.a odôvodnil nasledovne: „Na základe takto vykonaného dokazovania mal súd vinu všetkých troch obžalovaných jednoznačne preukázanú. Obžalovaní C. G. a F. N. síce uviedli, že sa zo skutku pod bodom 1/ cítia byť nevinní, ale zo spáchania skutku sú usvedčovaní výpoveďou svedkov-poškodených O. R.ho a M. D.a, ktorí podrobne popisali konanie oboch obžalovaných, s tým že obaja potvrdili že obžalovaní sa im vyhrážali zabitím a urážali ich a keď použili služobnú zbraň vyhrážali sa, že ich tou zbraňou zabijú. Obž. G. bol agresívny a i keď ležal na zemi, snažil sa kopať a brániť, pričom sa aj vytrhol z páky. Obž. N. sa aj s putami snažil brániť a odtlačal poškodeného od auta. Neustále obaja používali vulgarizmy na ich adresu. Svedok D. F. potvrdil, že obžalovaní i keď zaplatili odmietli vystúpiť z motorového vozidla a z toho dôvodu zavolať políciu. Výpoveď oboch obžalovaných súd považoval z vyššie uvedených dôvodov len za účelovú, prednášanú v snahe zbaviť sa zodpovednosti za spáchanú trestnú činnosť.“

A rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že obžalovaných C.a G.a, F.a N.a a A. L. uznal vinných v súlade s podanou obžalobou.

Vo vzťahu k obžalovaným F.ovi N.ovi a A. L. rozsudok nadobudol právoplatnosť a odvolanie podal len obžalovaný C. G..

Teda pri plnení revíznej povinnosti v rozsahu podaného odvolania obžalovaným C.om G.om odvolací súd zistil, že skutok bol súdom prvého stupňa ustálený na základe dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, pri dodržaní zásad bezprostrednosti, priamosti a ústnosti ako aj pri rešpektovaní práva obžalovaného na obhajobu. Dôkazy boli vykonané spôsobom a v rozsahu a následne i vyhodnotené v zmysle zásad uvedených v § 2 ods. 10, ods. 12 Trestného poriadku.

Skutkové zistenie súdom prvého stupňa je správne a zodpovedá dokazovaniu, ktoré bolo vykonané na hlavnom pojednávaní. Súd prvého stupňa pri zachovaní kontradiktórnosti konania vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazy potrebné pre poznanie skutkových okolností nevyhnutných pre zákonu zodpovedajúce a spravodlivé rozhodnutie. Dôkazy pritom vyhodnotil jednotlivo ako aj v celom ich

súhrne logicky a zároveň aj podrobne a presvedčivo odôvodnil spôsobom, ktorému z hľadiska pravidiel stanovených pre hodnotenie dôkazov tak, ako sú uvedené v ustanovení § 2 ods. 12 Trestného poriadku, nemožno nič vytknúť.

Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, riadiac sa ustanovením § 168 Trestného poriadku vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, i keď tieto úvahy možno považovať za úvahy na hranici preskúmateľnosti. Z odôvodnenia rozsudku je však zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke viny a trestu. Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje so správne odôvodneným rozsudkom prvostupňového súdu.

Teda odvolací súd zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu (prečin výtržníctva spolupáchatelstvom podľa § 20 § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona a prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona), je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Skutkové zistenia prvostupňového súdu tak, ako sú vyjadrené v napadnutom rozsudku, sú správne a úplné, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonávanom na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to, odvolací súd v otázke skutkových zistení, odkazuje na rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu aj stotožnil (už vyššie citované). Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia.

Je potrebné uviesť, že obžalovaný C. G. odvolanie založil na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitých v konaní pred súdom prvého stupňa. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne a zodpovedne tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 2 ods. 12 Trestného poriadku, teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založenom na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam.

Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa. Súd prvého stupňa veľmi podrobne rozviedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku a dostatočným spôsobom vyhodnotil trestné konanie, ktoré predchádzalo vyhláseniu rozsudku a jeho správne právne závery majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní.

V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Odvolateľ primárne namieta v odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplývať z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní.

V naznačenom smere aj judikatúra ústavného súdu konštatuje, že do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96 <<http://merit.slv.cz/I.US8/96>>, III. ÚS 197/02 <<http://merit.slv.cz/III.US197/02>>, III. ÚS 284/08 <<http://merit.slv.cz/III.US284/08>>). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. (III. ÚS 877/2016 z 13.12.2016).

Teda právo na spravodlivý proces neznamena ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

V tejto časti odvolací súd uzatvára, že v rozhodnutí súdu prvého stupňa o vine obžalovaného C.a G.a nezistil pochybenia, ktoré by boli dôvodom pre zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa vo výroku o vine.

Samotný odvolateľ v písomných dôvodoch odvolania síce navrhuje, aby odvolací súd po zrušení napadnutého rozhodnutia obžalovaného spod obžaloby oslobodil, ale v samotnom odvolaní absentuje argumentácia odôvodňujúca takýto postup odvolacieho súdu, nakoľko z návrhov nevyplýva, aké nové skutočnosti by mali byť súdom prvého stupňa opätovne prejednané.

Reagujúc na odvolacie námietky obžalovaného C.a G.a prezentované prostredníctvom obhajcu, krajský súd uvádza, okrem súdom prvého stupňa už zdôvodnené, nasledovné:

Ku konštatovaniu obhajcu, že ani v prípravnom konaní a ani v konaní pred súdom nebolo dostatočne a bez vážnych pochybností preukázané, že by sa obžalovaní C. G. a F. N. dopustili žalovaného konania. Tento svoj záver opiera o tvrdenie, že poškodení príslušníci PZ síce opisujú celý konflikt, ale tento ich popis je v rozpore s výpoveďami obžalovaných a tento spochybnil aj svedok D. F.. K naznačenému záveru obhajcu krajský súd dodáva, že tento názor obhajcu nemôže akceptovať. Ak uvádza, že pravdivosť výpovedí poškodených - príslušníkov PZ (O. R. ho a M. D.a) spochybňuje a vyvracia práve výpoveď jeho klienta - obžalovaného C.a G.a a aj spoluobžalovaného F.a N.a, je potrebné uviesť a upozorniť na skutočnosť, že obžalovaný C. G. po vznesení obvinenia, ktoré uznesenie mu bolo riadne doručené, sťažnosť vôbec nepodal a akceptoval popis skutku, ktorý je v uznesení o vznesení obvinenia totožný so skutkom uvedeným v obžalobe. Obžalovaný C. G. pri svojom výsluchu (dňa 04.04.2012) veľa informácií o priebehu skutku neposkytol, len uviedol, že on a aj F. N. boli pod vplyvom alkoholu, ale policajti boli agresívni, zbytočne na nich útočili a ich zákrok voči obžalovaným nebol primeraný. Obžalovaný C. G. poprel, že by na hliadku PZ fyzicky útočil, pripustil len verbálne ataky. Nemožno si nevšimnúť, že výpoveď obžalovaného C.a G.a z hlavného pojednávania (s odstupom 9 rokov od skutku!) je oveľa podrobnejšia ako sa vyjadroval v prípravnom konaní. Tiež za zaujímavé konanie a správanie možno považovať jeho postup, kedy sa od počiatku, tj. začatia trestného konania a vznesenia obvinenia, neohradil voči konaniu a správaniu zasahujúcich príslušníkov PZ (ktoré podľa všetkého považoval za zásah neprimeraný a prekračujúci právomoc príslušníkov PZ) aj prípadným oznámením a žiadosťou o prešetrenie, či ich zásahom skutočne nedošlo k prekročeniu ich právomoci, na Inšpekciu Ministerstva vnútra SR, za účelom prešetrenia primeranosti ich zákroku voči obžalovaným (C.ovi G.ovi a F.ovi N.ovi).

Odvolací súd zdôrazňuje, že obrana obžalovaného C.a G.a je osamotená a nepodporuje ju ani výpoveď obžalovaného F.a N.a, ktorý už v prípravnom konaní uvádzal, že bol opitý, na skutok si nepamätal a neregistroval čo sa dialo s obžalovaným C.om G.om, ktorého len videl už s putami. Avšak zároveň, i napriek tomu, že v dôsledku požitia značného množstva alkoholu si skutok nepamätal, zároveň (nelogicky) tvrdil, že popiera priebeh skutku - bitky tak ako to popisovali zasahujúci príslušníci PZ. Ten istý obžalovaný, F. N., na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že je nevinný a odmietol k veci vypovedať.

Nemožno súhlasiť ani s konštatovaním, že popis skutku poškodenými (príslušníkmi PZ) spochybnil aj nestranný svedok - taxikár D. F., ktorý na miesto obžalovaných priviezol. Obhajca prehliada, že to bol práve tento taxikár - svedok Peter F., z ktorého taxíka obžalovaný F. N., i keď taxikárovi obžalovaní zaplatili, odmietal vystúpiť a preto privolať hliadku PZ, ktorá ho, po opustení vozidla obžalovanými, poslala preč, čo aj uposlúchol a z miesta odišiel. Teda skutočne už nemusel byť prítomný pri protiprávnom konaní obžalovaných voči policajtom, pričom sám obžalovaný C. G. na hlavnom pojednávaní (čl. 452) povedal: „K zmene chovania policajtov došlo, keď odišiel taxikár.“ Rovnako policajti uviedli, že k zmene chovania obžalovaných došlo po odchode taxikára a otvorene začali voči policajtom útočiť, osočovať a pokračovali v hlučnom správaní a vyhrážaní sa policajtom. Teda menovaný svedok Peter F. rozhodne nie je tým svedkom, ktorý podľa obhajoby spochybňuje výpovede poškodených (príslušníkov PZ) o priebehu skutku, pretože sa podľa všetkého už v čase rozvinutia a priebehu incidentu (keď obžalovaní vystúpili z taxíka a presúvali sa ku vchodovým dverám obytného domu), na mieste nenachádzal, čo dosvedčuje aj obžalovaný C. G. vyššie citovaným konštatovaním.

Teda oproti osamoteným obranným tvrdenia obžalovaného C.a G.a stoja aj výpovede poškodených - príslušníkov PZ, ktorí v prípravnom konaní podrobne a zhodne popísali konanie a správanie sa obžalovaných, z ktorých bol na hlavnom pojednávaní vypočutý len M. D., nakoľko poškodený O. R. zomrel a jeho výpoveď z prípravného konania bola prečítaná. Na hlavnom pojednávaní vypočutý poškodený - svedok M. D. vzhľadom na odstup času od skutku (10 rokov od skutku) si podrobnosti zásahu a priebehu konania nepamätal, len si spomenul, že osoby (obžalovaní) odmietali vystúpiť z taxíka. Vzhľadom na to, že si podrobnosti nespomenul bola jeho výpoveď z prípravného konania prečítaná a k tejto po prečítaní doplnil, že sa zakladá na pravde.

V danom okamihu je potrebné podotknúť, že obžalovaný sa môže brániť akýmkoľvek spôsobom, ktorý uzná za vhodný. Pri výsluchu poškodeného a rovnako aj svedka sa tak na hlavnom pojednávaní, ako aj v prípravnom konaní uplatňujú osobitné pravidlá uvedené v § 131 ods. 3, § 265 až § 267 Trestného poriadku. V prvom rade svedok vypovedá pod prísahou, že bude vypovedať pravdu a vedome nič nezamlčí. Pred prísahou je svedok upozornený na význam svedeckej výpovede a na následky krivej prísahy. Pri posudzovaní skutkového stavu sa preto kladie dôraz na dôkaz výsluchom svedka, ako na najdôležitejší dôkazný prostriedok. Krajský súd upozorňuje, že výsluchy poškodeného M. D.a a svedka D. F.a, usvedčujúce obžalovaného, resp. nevyvíňujúce obžalovaného, boli vykonané procesným spôsobom, po zložení prísahy.

Ani odvolací súd nezistil dôvod pre spochybnenie vierohodnosti výpovedí vypočutého poškodeného M. D.a.

V konaní pred súdom vykonané dôkazy aj odvolací súd považuje za jednoznačné a ničím nespochybnené, preukazujúce zavinenie obžalovaným C.ovi G.ovi (a F.ovi N.ovi), pričom obžalovaný F. N. proti odsudzujúcemu rozsudku odvolanie nepodal a ohľadne tohoto odsúdeného a skutku 1) vo vzťahu k jeho osobe rozsudok nadobudol právoplatnosť.

Čo sa týka výroku o treste obžalovaného C.a G.a odvolací súd rozhodne nesúhlasí s priznaním poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j/ Trestného zákona spočívajúcej vo vedení riadneho života pred spáchaním trestného činu, ktorú obžalovanému priznal súd prvého stupňa, avšak vzhľadom na zákaz reformatio in peius, musel túto poľahčujúcu okolnosť aj sám akceptovať. Totiž v naznačenom smere je odvolací súd presvedčený o neopodstatnenosti priznania tejto poľahčujúcej okolnosti, pretože nie je možné jednoznačne tvrdiť, že obžalovaný pred spáchaním trestného činu viedol riadny život, keďže v odpise z registra trestov je zistiteľné, že má šesť záznamov (z roku 2001, 2008, 2010, 2013 (2x) a 2014), pričom ostatným je odsúdenie práve z roku 2014, kedy bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 4T/160/2011, právoplatným dňa 09.04.2014, pre trestný čin podvodu podľa § 221, ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a bol mu uložený podmienkový trest a i keď sa na obžalovaného vo vzťahu ku všetkým odsúdeniam hľadí akoby trestaný nebol, zahľadanie odsúdenia alebo zákonná fikcia zahľadania nebráni súdu, aby pri hodnotení osoby obžalovaného vzal do úvahy skutočnosť, že v minulosti spáchal trestný čin, a na základe vyhodnotenia minulého a terajšieho trestného činu vyvodil príslušné závery z hľadiska jeho sklonov k páchaniu trestnej činnosti ako aj z hľadiska jeho možnej nápravy. Odvolací súd opakuje, že vzhľadom na zásadu zákaz reformatio in peius, uvedené pochybenie prvostupňového súdu napraviť nemohol berúc do úvahy skutočnosť, že zo strany okresnej prokuratúry nebolo podané odvolanie v neprospech obžalovaného a práve nepriznanie tejto poľahčujúcej okolnosti by bolo jednak v neprospech obžalovaného a jednak v rozpore s ustanovením § 322 ods. 3 druhá veta Trestného poriadku - podľa ktorej: "V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného;..." (zákaz reformatio in peius). Totiž pri nepriznaní tejto poľahčujúcej okolnosti by došlo k zmene pomeru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností v neprospech obžalovaného, čo by sa následne odzrkadlilo aj v úprave trestnej sadzby v jeho neprospech (prichádzalo by do úvahy ukladanie trestu podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona),

V nadväznosti na uvedené zhodne s úvahami okresného súdu konštatuje správnosť ustálenia priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h/ Trestného zákona, nakoľko tento spáchal viac trestných činov, nebola použitá zostávajúca zásada a priznanie tejto priťažujúcej okolnosti nevedie k dvojitému pričítaniu tej istej skutočnosti v neprospech osoby obžalovaného, a potom poukazujúc na vyššie uvedené pri vyhodnotení pomeru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností nutne musel dospieť k záveru, že pomer

poľahčujúcich a priťažujúcich okolností je v rovnováhe, tak ako k tomuto záveru, i keď nesprávne, dospel prvostupňový súd.

Na podklade vyššie rozvedeného potom aj odvolací súd bol nútený akceptovať najmä výmeru uloženého úhrnného trestu vo výmere jeden rok, ktorého výkon bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní dva roky, ktorý trest teda považuje krajský súd nielen za zákonný, ale aj za spravodlivý a tento zodpovedá nielen zmyslu trestného konania, vrátane spravodlivého potrestania páchatelov, ale aj účelu trestu vymedzeného v ustanovení § 34 ods. 1 Trestného zákona a ostatným rozhodným kritériám podľa ustanovenia § 34 ods. 4 Trestného zákona.

S poukazom na vyššie uvedeného odvolací súd nemajúc zákonný dôvod na zmenu rozsudku prvostupňového súdu, rozhodol tak ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia a odvolanie obžalovaného C.a G.a ako nedôvodné, postupom podľa § 319 Trestného poriadku, zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.